folklor/edebiyat, cilt:20, sayı:77, 2014/1

VICENTE BLASCO IBAÑEZ'İN "BAHARLAR AÇARKEN" ADLI ROMANINDA İLKBAHAR

Şebnem Atakan*

İspanyol Edebiyatı denildiğinde akla yapıtları günümüze kadar ulaşan, farklı düşünce ve bakış açılarıyla geniş kitleleri etkileyen Miguel de Cervantes, Benito Pérez Galdós, José Ortega y Gasset, Federico García Lorca gibi pek çok yazar, şair ve düşünür gelir. Bir dönem politikada etkin konumda yer alan ve toplum adına yararlı çalışmaları bulunan Vicente Blasco Ibañez (1867-1928) İspanya'nın yetiştirdiği, dünyaca tanınan bu usta yazarlardan bir başkasıdır.

Ibañez, küçük bir işletmeye sahip Aragon kökenli orta sınıftan bir ailenin oğlu olarak Valensiya'da doğar. 1882 yılında girdiği hukuk fakültesi'nden, eylemci kişiliğinden ötürü eğitiminin zaman zaman kesintiye uğraması nedeniyle ancak 1888 yılında mezun olabilir. Edebiyatta, çokça da siyasette etkin olmak ona daha cazip geldiği için pek de ilgi duymadığı hukuk alanında çalışmaz.

Denizaşırı sömürgelerini kaybeden, hem ekonomik hem de politik açıdan zayıf düşen, yüzyıllar süren monarşinin ardından sadece on bir ay cumhuriyet yönetimini

***Doç. Dr.**Ankara Üniversitesi, Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi, İspanyol Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı

(1873-74) yaşayan, daha sonra XII. Alfonso'nun tahta çıkmasıyla pek çok alanda yeniliklerin öngörüldüğü *Restorasyon* (1875) sürecine giren, önceden var olan dinsel altyapılı sistemden farklı *Özgür Öğretim Kurumları'*nın kurulmasıyla eğitimde devrim niteliğinde yenilikler gerçekleştirilen, XIII. Alfonso'nun yaşının küçük olmasından dolayı annesi Maria Cristina'nın 1885 yılında başlayan naipliği döneminde ise çeşitli kişilerin yönetimde söz sahibi olmasından ötürü bir türlü istikrara kavuşamayan bir ülkenin karmaşık ortamında doğan ve büyüyen Ibañez, kendi görüşüne ters düşen yönetimlere karşı savaşını sokak hareketleri de dahil olmak üzere her alanda verir. İyi bir hatip olan ve inandığı değerleri sonuna kadar savunmaktan çekinmeyen, cumhuriyetçi ideallerin destekçisi yazarın 1890 yılında dönemin başbakanı Cánovas del Castillo'ya karşı düzenlenen gösterilerde aldığı etkin rol nedeniyle bir yıl kadar ülkesini terk edip Paris'te yaşamak zorunda kalması da bu yüzden olmuştur. Fransa'nın başkentine yaptığı bu zorunlu yolculuk Ibañez'e Avrupa'yı kasıp kavuran natüralizm akımını ve başta Emile Zola olmak üzere bu akımın temsilcisi yazarlarla tanışma fırsatını vermiştir.

Vicente Blasco Ibañez'in, kendisini düşünsel anlamda besleyen ve olgunlaştıran Paris günlerinin ardından vatanına geri döndükten sonra hem siyaset hem de edebiyat ile ilgili fikirlerin paylaşılacağı, dönemin önemli bir yayın organı olan *El Pueblo* (Halk) gazetesini 1894 yılında kurması genç yaşlarda edindiği yazınsal birikiminin bir meyvesi olmuştur.

Gözlemci ve maceracı yapısının da etkisiyle farklı yerler, farklı insanlar tanımak amacıyla dünyanın her köşesine geziler yapmak zamanla onun için bir tutkuya dönüşür. 1907 yılında rastlantı eseri efsanevi tren Orient Express ile Paris'ten yola çıkarak Balkanlar üzerinden geldiği Osmanlı İmparatorluğu'nun başkentinde dört ay kalması Doğu toplumuyla tanışmasına aracılık etmiştir. II. Meşrutiyeti'in ilanından bir yıl önceki İstanbul ve Türklerle ilgili içtenlikle ortaya koyduğu, önce çeşitli gazetelerde makaleler şeklinde yayınladığı bu gezinin izlenimlerini **El Oriente** (Doğu, 1907) başlıklı kitabında toplar. İstanbul gezisinin ardından uzun süren bir bağımsızlık savaşından yeni çıkmış, yoksulluk ve sıkıntı içindeki bölgeyi yakından gözlemleyebilmek amacıyla İspanya'nın Latin Amerika'daki eski kolonilerinden Şili, Arjantin, Paraguay gibi ülkelere geziler yapar. 1909-1913 yılları arasında aralıklarla gidip geldiği Arjantin'e yerleşmeye karar veren Ibañez, yaşam koşullarının iyileştirilmesini ve kullanılmayan toprakların tarıma açılmasını sağlamak amacıyla *Cervantes ve Nueva Valencia* adlı iki kolonin kurulma girişimine ön ayak olur. Ama bu çabası arzu ettiği gibi gitmeyip çeşitli engellerle karşılaşınca, I. Dünya Savaşı'nın karanlık bulutlarının çöktüğü yıllarda, ülkesinden daha fazla ilgi gördüğü, kitaplarının çoğunun diline çevrildiği Fransa'ya geri dönme kararı verir. Etkin politikadan çekildikten sonra da yaşamının son yıllarını Nice yakınlarındaki Menton'da bulunan evinde sürdürür.

Vicente Blasco Ibañez için doğduğu ve köklerinin bulunduğu topraklar büyük önem taşır. Bu yüzden yapıtlarını incelediğimizde **Arroz y Tartaña** (Pirinç ve Araba, 1894), **Flor de mayo** (Mayıs Çiçeği, 1895), **La barraca** (Kulübe, 1898) **Cañas y Barro** (Sazlar ve Çamur, 1902) ve çalışmamıza konu olan **Entre Naranjos*** (Baharlar Açarken,

* Romanın özgün adı olan **Entre Naranjos**'un Türkçedeki tam karşılığı İngilizce çevirisindeki gibi **Portakal Ağaçları Arasında**'dır.

1900) gibi romanlarında Valensiya'yı ve o bölge insanını konu olarak seçtiğini görürüz. Konuyla ilgili pekçok araştırması olan Prof. Dr. Ertuğrul Önalp'e göre "Bu romanlar İspanyol töre romancılığının en gözde eserleri olmalarının yanı sıra, ayrıca zamanının yaşantısından kesitler sundukları için birer sosyolojik belge olarak kabul edilmektedirler "(Önalp, 2006: 13).

Bir yandan romantik bir aşk hikayesi anlatılırken, diğer yandan da toplumsal eleştirinin yapıldığı **Baharlar Açarken** romanının olay örgüsü Valensiya'ya bağlı Alcira kasabasında geçer. Kasabanın gelecek vaat eden varlıklı ailelerinden birinin oğlu olan Rafael Brull'un büyükbabası Don Jaime Brull açgözlülük ve sömürü ile yoktan var ettiği servetini oğlu Ramón'a devretmiştir. Ama babası kadar yetenekli olmayan Ramón, eğitimini de yarıda bırakınca zengin ama güzellik açısından fazla şanslı olmayan Bernarda ile evlenip, ilerleyen yıllarda da belediye başkanı olunca babasının arzu ettiği başarı düzeyine ancak ulaşmış olur. Romanın da başkahramanı olan Ramón'un oğlu Rafael babasının ölümünden sonra işleri devralan bağnazlık derecesinde dindar olan annesinin istekleri doğrultusunda hareket eden, çabuk etki altında kalan toy bir gençtir. Hukuk eğitimi alır ve milletvekili olarak doğduğu toprakları mecliste temsil etme onurunu elde eder. Genç yaşlarından itibaren dünyanın birçok yerinde opera şarkıcılığı yapan, kendisiyle aynı kasabada doğmuş olan güzel Leonora ile tanışması ailesinin Rafael için kurduğu planları altüst eder çünkü o güzel kadına aşık olmuştur. Leonora ilerici görüşleri ve sanata olan tutkusu yüzünden yaşadıkları tutucu kasabayı terk edip Milano'ya yerleşmeyi seçen bir tıp doktorunun kızıdır. O zamana kadar büyük şehirlerde maceralı bir yaşam sürdüren Leonora'nın, doğduğu topraklara geri dönerek kurduğu yeni yaşamı hem dış görünüşünde hem de ruhunda inanılmaz değişiklikler yaratmıştır. Bu sade kasaba ortamında eski şehirli alışkanlıklarından nasıl kurtulduğunu ve yaşadığı büyük değişimi Rafael'e birgün şöyle anlatmıştır:

Kır hayatı mucizeler yaratıyor; insan bir gün süslerinden birini ertesi gün bir başkasını çıkarıp atıyor; böylece yavaş yavaş o zamana kadar vücudunun bir parçasıymış gibi gelen şeylerden sıyrılıyor…Dikkatle bakın bana nasıl buluyorsunuz beni böyle? Sizin yanınızdaki köylü kadınlara benzemiyor muyum? Bu sabah garda sizi karşılamaya gelenler arasında olsaydım, kuşkusuz tanıyamazdınız beni. (Ibañez, 1983: 146)

Romanda "anne" figürünün önemi yadsınamaz. Çünkü başkahraman Rafael'in kişilik gelişimini ve yazgısını belirleyen kişidir Donya Bernarda. Beraber kaçma planları yaparlarken Rafael'in sevgilisi Leonora'yı yüzüstü bırakması da annesinin yönlendirmesi yüzünden olmuştur. Rafael'i kasabanın evlenme çağına gelmiş iyi aile kızlarından Remedios ile evlendiren anne oğlunu sevdiğinden ayrırarak hedefine ulaşmış olur.

Aradan sekiz yıl geçer. Eski sevgililer Rafael'in bütçe için konuşma yaptığı başkentteki mecliste tekrar karşılaşırlar. Leonora mesleğine geri dönmüş, ülkedeki ünü daha da artmıştır. Rafael ise evlenmiş, arzu ettiği mevkiye ulaşmış, milletvekili olmuş ama erken yaşta hem fiziksel hem de ruhsal açıdan yaşam coşkusunu kaybetmiştir. Leonora kendisiyle tekrar yakınlık kurmak isteyen Rafael'e yönelttiği ve terk edilmenin

acısıyla birikmiş kinini açıkça ortaya koyduğu "*Benim için ölüden başka bir şey değilsin"* (Ibañez,1983: 317) sözleriyle yıllarca içinde barındırdığı öfkeyi haykırmış olur. Bu beklenmedik hakaretin acısıyla Madrid sokaklarında adeta bedenini sürükleyerek dolaşan Rafael o başıboş anlarında yaşamındaki güzelliklerin Leonora ile karşılaştığı mevsim olan ilkbahar ile başladığının ve ilkbahar ile bittiğinin ayrımına varır:

Evet, gerçekten de bir ölüydü o şimdi yanmaya başlayan havagazı fenerlerinin kederli ışığında kadavrasını sürükleyen bir ölü. Elveda aşk! Elveda gençlik! Onun için ilkbahar yok artık. O neşeli delilik aşağılık bir kaçakmış gibi onu kovmuştu yanından, onun alınyazısı ciddi bir adam görünüşü altında semirmekti. (Ibañez, 1983: 320).

Oysa genç Rafael, Leonora'ya olan aşkının ilk filizlendiği gençlik yıllarında içini kasıp kavuran duygularının da etkisiyle baharın gelişini nasıl da farklı algılamaktadır:

Kırlar ilkbaharın ilk öpücükleriyle ürperiyor gibiydi. Yol kenarındaki narin kavaklar taze yapraklar sürmeye başlamıştı. Yeni bir özsuyuyla ısınan portakal ağaçları tomurcuklanmıştı, yakında beyaz çiçeklerin nefis kokusuyla dolduracaklardı havayı. Karmakarışık otlar arasında ilk çiçeklerin taçları görünmeye başlamıştı. Rafael yolun kenarına oturdu. Taptaze çimenler elini okşuyormuş gibi geliyordu ona…güzel kokulu çekingen menekşeler neredeyse açacaktı, yol kenarında kokuları tatlı aşk ürpertileri veren minik çiçekleri aradı, bunlardan bir buket yapıp geçerken Leonora'ya verecekti. (Ibañez, 1983: 196)

Baharlar Açarken'de bir aşk hikayesinin anlatılmasının yanı sıra mevsim geçişleri özellikle de yeniden doğuşun simgesi "ilkbahar" ile ilgili tanımlamalarda ön plana çıkar. Mevsimlerle ilgili betimlemelerdeki şeçkin ve ayrıntılı anlatım tıpkı resim sanatında "güneş ışığının, rengin ve gölgenin güçlü, ancak çoğu kez incelikli ve bilinçle kavranabilecek izlenimlerini sunan" (Little, 2010, 84) izlenimci akımın bir yansıması gibidir. Avrupa'da Monet, Sisley, Cezanne, İspanya'da ise Ibañez gibi Valensiya doğumlu Joaquín Sorolla (1863 – 1923) gibi sanatçıların öncülüğünde gelişen bu akımın etkisi romandaki betimlemelerin, gerçekçi tavır ile özdeşleşmesi ve aşağıdaki alıntıda olduğu gibi okuyucunun tıpkı bir tabloyu seyreder gibi hissetmesine aracı olur:

En alt dallarından en yukarıdakilere kadar, fildişini andıran bembeyaz minicik çiçeklerle bezenen portakal ağaçları kesme kristalden yapılmış gibi görünüyordu. Her an tazelenen güzel kokulu dalgaları, doğayı değiştirerek, doğaüstü bir hava yaratarak, insanda yepyeni, güzel bir dünya hayali yaratarak en gür boşlukları sarmaktaydı; sanki bir anda dünya içinde oturanların yalnız güzel kokuları içerek, ebedi bir şiir havası içinde yaşadığı bir yıldız oluvermişti. (Ibañez, 1983:218)

Ibañez, XIX. yüzyılın ikinci yarısında temelleri Fransız edebiyatının önemli yazarı Emile Zola tarafından atılan natüralizm akımının Emilia Pardo Bazán (1851-1921), Leopoldo Alas "Clarín" (1853-1938) ile birlikte İspanyol edebiyatındaki en önemli

temsilcilerinden birisidir. Fransa'daki katı kuralları uygulamayan İspanyol edebiyatına Fransız natüralizminden "sadece şekilsel özellikler geçmiştir, bunlar da ayrıntılı tasvirler, toplumun alt kesiminin yaşantısını sergileme eğilimi, halkın konuştuğu dilin kullanımı ve bir de insan davranışları üzerinde çevrenin etkisi olarak görülmektedir. Bazı özel durumlarda Blasco Ibañez'in romanlarında görüldüğü gibi halkı eğitme arzusu veya haksızlıkları sergileme çabası olarak ortaya çıkmaktadır" (Önalp, 2003: 17).

Vicente Blasco Ibañez'in Valensiya odaklı romanları arasında natüralizmin etkisi en fazla **Sazlar ve Çamur'**da görülür. Hatta Katherine Murphy gibi kimi eleştirmenlerce en "Zola'vari yapıt" (Murphy, 2012:55) olarak da tanımlanmıştır. **Baharlar Açarken**'de ise bu akımın izlerinin çok yoğun olmamakla birlikte, romanın kimi bölümlerinde farklı bir yorum ve bakış açısıyla ortaya konulduğu saptanmıştır.

Natüralist akımın temel özelliklerinden olan ve romanın da esin kaynağını oluşturan ilkbahar betimlemelerine anlatımı güçlendirici şekilde çoklukla başvurulmuştur. Usta yazar Zola betimlemelere neden yöneldiklerini "artık zevk olsun diye, tasvir için tasvir etmiyoruz. İnsanın çevresinden ayrılamayacağını elbisesi, evi, kenti, vilayeti ile tamamlandığını kabul ediyoruz" (Çetişli, 2012: 109) diyerek insan denen varlığın içinde yaşadığı çevreden ayrı tutulmaması gerekliliğinin altını çizmiş ve betimlemenin önemini vurgulamıştır.

Baharlar Açarken'de mekân olarak Akdeniz'e kıyısı olan, bütün Avrupa şehirlerinde olduğu gibi narenciye, özellikle de portakal yetiştiriciliği yapılan Valensiya'nın seçilmesi hiç de rastlantı eseri değildir. Bu bölgede baharın gelişinin ilk muştusu İspanyolca romana adını veren portakal ağaçlarında olduğu gibi tüm canlılarda başlayan hareketlenmelerde görülür. Doğadaki bu uyanış yaşadığı aşkın da etkisiyle romanın kahramanı Rafael'in içinde hissettiği güzel duyguları, yeni heyecanları çağrıştırır:

En alt dallarından, en yukarıdakilere kadar fildişini andıran bembeyaz minicik çiçeklerle bezenen portakal ağaçları kesme kristalden yapılmış gibi görünüyordu. Her an tazelenen güzel koku dalgaları, doğayı değiştirerek, doğaüstü bir hava yaratarak, insanda yepyeni, güzel bir dünya hayali yaratarak en gür boşlukları sarmaktaydı; sanki bir anda dünya içinde oturanların yalnız güzel kokuları içerek ebedi bir şiir havası içinde yaşadığı bir yıldız oluvermişti bir anda. Her şey değişivermişti sanki, sedef ışık dalgasıyla yıkanan engin bir aşk odası oluvermişti kırlar. Derin sessizliğin içinde, dalların hışırtısı öpücük sesleriydi sanki; nehrin mırıltısı, Rafael'e baygın bir sesle birbirinin kulağına ihtirasla titreyen şeyler söyleyen sevgililerin fısıltısı gibi geliyordu (Ibañez, 1983: 218)

Alıntıdan da anlaşılabileceği gibi ilkbahar mevsiminde doğanın yavaş yavaş canlanması ile romanın ana kahramanlarından Leonora'nın Rafael'i mutlu eden varlığı bir uyum halindedir. Romanda sadece doğa değil, Valensiya'ya özgü olan bir yapının, zaman zaman insanın dikkatini dağıtacak kadar uzun aktarılması yine betimleme örneği olarak verilebilir:

Mavi eve karşı, etrafı yüksek ve sık sık gül fidanlarıyla çevrili meydanlıkta dört tane yaşlı palmiye vardı; yıllardır bakımsızlıktan kuruyan dalları yeni sürgünlerin altında

ölü uzuvlar gibi sarkıyordu. Meydanlığın baş tarafında, güllerin sık yapraklarının arasında iki eski taş vardı, oturulacak yerine beyaz badana sürülmüş olan bu sıraların aralıklarına eski Valensiya'ya özgü fayanslar döşenmişti. Üzerinde ince arabeskler halinde renk renk çiçek motifleri vardı bunların. Araplardan kalma bir sanat merakının eseriydi bu fayanslar. (Ibañez, 1983: 145)

Bir romanın natüralist özellikler taşıyıp taşımadığını belirleyici özelliklerinden bir diğerine göre "doğa olaylarında aynı koşullar altında aynı nedenler nasıl aynı sonuçları doğuruyorsa, toplumsal ve ruhsal olaylarda da aynı yasa geçerlidir. Şöyle ki, insanın huy ve davranışlarını anlatabilmek için, soyunu sopunu ve içinde yetiştiği çevreyi incelemek gerekir. Bu bakımdan sanatçı bir bilim adamı gibi davranmalı; olayları ve insanları bir fizikçinin, bir doğa bilgininin gözüyle incelenmesi gerektiği" (Özdemir, 2013:363) kuralıdır. İşte bu nedenle romanın bütününü etkileyen "kalıtım" unsuru üzerinde durulmasında yarar vardır. Bu unsur **Baharlar Açarken**'de kahramanlarının soyaçekim ve içinde yaşanılan koşulların etkisiyle, babadan oğula geçen tavır ve davranışların sunulmasıyla ortaya konulmuştur. Özellikle yapıtın pek çok yerinde, Rafael ile babasının benzerliğini vurgulamak için sıklıkla karşımıza çıkan *Brull'un oğlu da babası kadar güçlü* (Ibañez, 1983: 46) ya da annesinin oğluna kızdığında *Tıpkı baban gibisin!... Sen de yoldan çıkmış kadınların peşinde koşan bu uğurda ailenin geleceğini tehlikeye sokmaktan çekinmeyen bir adam oldun.* (Ibañez, 1983: 125) şeklindeki ifadeleri iyi eğitimli, iyi görünümlü, görgülü ve duygulu genç Rafael'in tüm olumlu yanlarına rağmen özünde barındırdığı kalıtımsal unsurların da etkisiyle kaba ve çıkarcı babasından pek de farklı olmadığı, aslında aynı bencil ve acımasız özellikleri özünde barındırdığı ortaya konur.

"Kötümserlik" ise **Baharlar Açarken**'de görülen bir başka natüralist unsurdur. Aslında romanda her şey çok güzel başlamıştır. Güzel bir aşk yaşanmış, insanın benliğini etkileyen sevginin gücü keşfedilmiş, ama çoğu zaman olduğu gibi toplumsal baskı üstün gelmiş ve bu büyük aşk hüsranla sona ermiştir. Geride kalan göreceli bir başarının altında yatan mutsuzluk ve tanımlanamayan şeylerin eksikliğinden dolayı hissedilen kötümserliktir. Rafael'in hayatının aşkıyla yıllar sonra tekrar karşılaşması, içinde yeşeren umut ışığının yerini karanlığa bırakması romanın sonundaki kötümser atmosferin daha da artmasına neden olur. Meclis konuşmasının ardından Leonora tarafından terk edilmenin acısıyla kendini sokaklara atan Rafael'in yolda karşılaştığı bir meclis komisyon üyesinin onun yaptığı konuşmayı övmesi ve gelecek kabine değişikliğinde daha üst bir makama çıkacağının müjdesini vermesi yaşamda olumsuz gibi görünen bazı olayların kimi zaman olumlu etkilerinin olabileceğinin bir yansıması gibidir.

Dil özelliklerine gelince: "Natüralistler realistlerden farklıdırlar. Zira bu hususta onlar kadar titiz ve usta değillerdir. Aşırı gerçekçilik endişesi, onları daha açık, her sınıfın anlayabileceği, sanatkârânelikten uzak bir dil ve üslubu tercih etmeleri sonucunu doğurmuştur. Onlar gerçekliği gölgeleyeceği endişesiyle sanatkârâne üsluptan uzak dururlar. Ayrıca kahramanlarının kendi ağız özellikleriyle konuştururlar" (Çetişli, 2012: 110). Romanda ana kahramanların kentsoylu olmalarına rağmen sıradan insanın yaşayışı ve görüşleri de yansıtılmıştır. Şehirden geçen nehrin taşma tehlikesi karşısında halkın bunu sıradan bir olay gibi algıladığı aşağıdaki satırlar yaşanılan durumun gerçekçiliğini sunması açısından dikkat çekicidir:

Nehir kabarmaya başlamıştı. Sıvı kili andıran kirli kırmızı suları, köprü ayaklarına çarpıyor ve rüzgârla savrulan kuru yaprak yığınları gibi anafor yapıyordu. Evleri Jucar'a yakın olanlar nehrin akışına kaygıya bakıyor, kıyıya söğüt dikiyor ve taşkını ölçmek için kazık kakıyorlardı.

Şehrin orta tarafında oturanlar:

- Yükseliyor mu? diye sorarlardı.

Kıyıda oturanlar da

-Ah sormayın, yükseliyor, diye cevap verirlerdi.

Ama tehlikeye rağmen ahalinin tasayla karışık bir meraktan ileri gitmiyordu korkusu. Kimsenin korkuya kapılıp da köprülerin ötesindeki kırlarda bir sığınak yapmak için evinden ayrıldığı yoktu. Neye yarardı ki? Bu su taşkını da ötekilerden farklı değildi. Zaman zaman nehrin öfkesinden kaçınılamazdı; hatta bunun için ona teşekkür etmek bile gerekirdi; böylece işler durur, umulmadık bir eğlence çıkardı herkese. (Ibañez, 1983: 83)

Her zaman olduğu gibi acımasız doğa istediğini elde etmiş ve kendisini kısıtlamaya çalışan insanoğluna dersini vermiştir. Doğayla savaşamayacağının ayrımında olan halk saygıyla onun karşısında boyun eğmesini bilmiştir.

Sonuç olarak, içeriğinde doğa ve mekân betimlemeleri barındıran**,** kalıtım, kötümserlik gibi bazı natüralist özellikler içeren **Baharlar Açarken** romanında Vicente Blasco Ibañez genellikle yapıtlarında yer verdiği toplumun alt kesimi yerine bu kez üst sınıftan insanlar arasında yaşanan umutsuz bir aşkı ve toplumsal baskıyı ele almayı yeğlemiştir. İyiler iyiliklerinin ödülünü almış, kötüler ise hak ettiklerini bulmuştur. Yazar bir yaşam döngüsünü anlatırken yeniden doğuşun simgesi ilkbahar aylarındaki Valensiya'yı seçmiştir. Bunun nedeni belki de Akdeniz'in doğa harikası olan doğduğu bu topraklara romanlarında yer vererek bir anlamda oraya olan vefa borcunu ödemektir.

Kaynakça:

Çetişli, İsmail (2012). Batı Edebiyatında Edebiyat Akımları. Akçağ Yayınevi, Ankara

Ibañez, Vicente Blasco (1983). Baharlar Açarken. Çev: Adnan Cemgil, Yazko Yazarlar ve Çevirmenler Yayın Üretim Kooperatifi, İstanbul

Iglesias, Concepción (1985). Blasco Ibañez, Un novelista para el mundo. Sılex, Madrid

Little, Stephen (2010). …İzmler, Sanatı Anlamak. Yem Yayın, İstanbul

Murphy, Katherine (2012). En la encrucijada de 1900: los limites del Naturalismo en Entre Naranjos de Blasco İbanez y La casa de Aizgorri de Pio Baroja**.** Revista de Estudios sobre Blasco Ibáñez, vol. 1, Ajuntament de Valencia, 55-67

http://www.casamuseoblascoibanez.com/tmp/pdf_revista_castellano_2_ed.pdf adresinden 04.10.2013 tarihinde erişilmiştir.

Önalp Ertuğrul (2003). Vicente Blasco Ibañez ve Valensiya Romanları. Littera Edebiyat Yazıları, Cilt 13, Ankara, 7-22

Özdemir, Emin (2013). Türk ve Dünya Edebiyatında Dönemler-Yönelimler. Bilgi Yayınevi, Ankara

Özet

VİCENTE BLASCO IBAÑEZ'İN
***BAHARLAR AÇARKEN* ADLI ROMANINDA İLKBAHAR**

Dünyaca tanınmış İspanyol yazar, gazeteci, politikacı Vicente Blasco Ibañez (1867-1928), doğduğu ve yaşamının bir kısmını geçirdiği Valensiya'yı ve o bölge insanını konu aldığı *Cañas y Barro* (Sazlar ve Çamur), *Arroz y Tartaña* (Pirinç ve Araba) *Entre Naranjos* (Baharlar Açarken, 1900) gibi birçok roman kaleme almıştır. İbanez'in ayrıca XX. yüzyıl başlarında efsanevi tren Orient Express ile İstanbul'a yaptığı bir gezi sonrasında Türkler ve İstanbul ile ilgili edindiği izlenimleri içtenlikle aktardığı "El Oriente" (Doğu) adlı bir kitabı da vardır.

Entre Naranjos romanında olay örgüsü Valensiya'nın güneyindeki Alcira kasabasında geçmektedir. Yapıtta Akdeniz ikliminde yetişen portakal ağaçlarının çiçeklenmeye başladığı bahar aylarında varlıklı bir ailenin gelecek vaad eden oğlu Rafael ile opera şarkıcısı Leonora arasında gelişen, ancak araya Rafael'in ailesinin girmesiyle mutlu sona ulaşamayan duygusal bir aşk hikayesi anlatılır. Ibañez romanında yalnızca bir sevdayı anlatmakla kalmaz, aynı zamanda o dönem içinde bulunulan politik ortamın gerçeklerini, gelenek görenek odaklı toplumsal baskıyı da bu yapıt aracığıyla ortaya koyar. İspanya'da natüralizm akımının temsilcilerinden olan yazarın yapıtının ele alındığı "Vicente Blasco Ibañez'in *Baharlar Açarken* Adlı Romanında İlkbahar" başlıklı bu çalışmada ilkbahar mevsimi ile ilgili betimlemeler, romanda bulunan kimi natüralist özellikler ve mevsim-insan-toplum ilişkisi üzerinde durulmuştur.

Anahtar Sözcükler: Vicente Blasco Ibañez, Valensiya, Baharlar Açarken, İlkbahar

Abstract

THE SPRING IN VICENTE BLASCO IBAÑEZ'S
NOVEL *BETWEEN ORANGE TREES*

Vicente Blasco Ibañez (1867-1928), a world-renowned Spanish novelist, journalist and politician, wrote many novels like *Reeds and Mud* (Cañas y Barro), *Airs and Graces* (Arroz y Tartaña) and *Between Orange Trees* (Entre Naranjos), the setting and the theme of which are centred on his native land Valencia where he spent most of his life and the Valencians. Ibanez also has a book titled *East* (El Oriente) in which he sincerely expressed his impressions about Turks and the city of İstanbul after a trip to Istanbul in the early 20th century through the legendary Orient Express train .

The novel *Between Orange Trees* (Entre Naranjos) is set in the town Alcira in the south of Valencia. The novel tells a sentimental love story - the love flourishing between Rafael, a promising son of a well-to-do family, and Leonora, an opera singer, during the spring months when orange trees begin to blossom in a Mediterranean climate - which does not end happily because of the interference of Rafael's family. In his novel, Ibañez not only tells a love story but also reflects upon the realities of political life and the social pressures imposed by the traditions in that period. This paper titled "The Spring in Vicente Blasco Ibañez's novel *Between Orange Trees*" deals with the depictions of spring, the naturalistic features and the season-people-society relationship in the naturalist writer Ibañez's novel *Between Orange Trees*.

Keywords: Vicente Blasco Ibañez, Valencia, Between Orange Trees, Spring.